

saadan burde neppe ske ved, at man undtog visse bestemte Universiteter (Uddannelsesanstalter) som i videnskabelig Henseende ufyldestgørende, men saaledes, at man nævnede visse Universiteter, hvis Uddannelse kunde betragtes som betryggende. I saa Henseende skal Fakultetet særlig nævne de tyske Universiteter, da disses teologiske Uddannelse — selv om selve Eksamensordningen flere Steder er utilfredsstillende — hidtil har fyldestgjort de videnskabelige Krav. For de tysk-lutherske teologiske Kandidaters Vedkommende turde altsaa en (midlertidig) Undtagelseslov være at anbefale.

Vanskeligere stiller Sagen sig med Hensyn til de i Ministeriets oftnævnte Skrivelse under Nr. 2—5 omtalte Personer.

Saadanne vil i Almindelighed vistnok baade i egen Bevidsthed og i Samfundets Omdømme let faa Karakteren af Præster af anden Klasse. De vil i Almindelighed ikke være i Stand til ved deres Kvalitet at hævde sig jævnbyrdigt med de teologisk uddannede Præster; der vil altsaa være en Fare for, at de vil søge at hævde sig ved Kvantitet, ved at blive saa talrige, at de paa den Maade kan gøre sig gældende. Der vil for dem være en vis Fordel forbundet med, at Kandidatmangelen bliver kronisk, og de kan for saa vidt blive en stadig Fare for Kirkesamfundet. At modvirke saadan Fare vil da være Samfundets Opgave. Som hertil sigtende Forholdsregler skal Fakultetet tillade sig at tilraade, at de under Nr. 5 i Ministeriets Skrivelse nævnte Betingelser skærpes noget samt gøres gældende for alle de under Nr. 2—5 nævnte Personer, nærmere saaledes,

I) at der ved Embeder, til hvilke Menighedsraadene har Indstillingsret, kræves enstemmig Indstilling fra Menighedsraadet i Tilfælde, hvor der findes teologiske Kandidater mellem Ansøgerne, men Menighedsraadet alligevel vilde foretrække en Ikke-Teolog;

II) at Biskoppen af Hensyn til en bestemt Menigheds Tarv indtrængende anbefaler den paagældende til Præst for denne, jfr. Forhandlingerne i det kirkelige Udvalg, 5te Samling, 1906, Bilag 10, § 1. — Forudsætningen for, at en saadan Bestemmelse skal indeholde nogen Betyggelse, er ganske vist, at Biskopperne er samvittighedsfulde og aandeligt overlegne Personligheder, en Forudsætning, som under de menneskelige Vilkaars Ufuldkommenhed ikke kan være fuldt sikker, men dog vistnok, ved at Ansvaret lægges paa en enkelt Mand, giver den bedste Garanti, som her kan naas.

Blandt de Præstestillinger, som ikke falder ind under I), er der nogle, hvor Enkeltmænd eller private Kredse har en væsentlig bestemmende Indflydelse paa Ansættelse af Præst, nemlig de personlige Medhjælpsstillinger og Stillingen som Valgmenighedspræst. Og der turde være Grund til saa vidt muligt at forebygge, at saadanne Enkeltmænd eller private Kredse fik det i deres Magt at omgaa Princippet om Teologers Eneret til Præsteembederne. Fakultetet skal derfor endvidere tilraade,

III) at der i Stillinger som Personelkapellan eller præsteviet Medhjælper overhovedet kan ansættes teologiske Kandidater;

IV) at hvis nogen, der uden at være teologisk Kandidat har opnaaet Anerkendelse som Valgmenighedspræst, derefter søger Embede i Folkekirken, bringes de under I) og II) nævnte Forholdsregler i Anvendelse paa ham.

Med Hensyn til de enkelte under Nr. 2—5 nævnte Punkter turde for øvrigt nogen Forskel gøre sig gældende.

Temmelig ensartede er de under Nr. 3 og Nr. 4 nævnte Personer: Missionærer, der har aflagt den anordnede Prøve, og Præster, der har aflagt Prøve ved en dansk Præsteskole i Amerika. De har en vis teologisk Uddannelse og en vis præstelig Erfaring, har altsaa visse Betingelser for i hvert Fald en Tid nogenlunde at gøre Fyldest som Præster. Men deres Uddannelse vil i Almindelighed kun i ringe Grad have en virkelig videnskabelig Karakter, vil være mere quasi-teologisk end virkelig teologisk. Skulde det blive nødvendigt at ansætte saadanne i Folkekirkens Embeder, vil der i hvert Fald være at træffe Forholdsregler til saa vidt muligt at forebygge Misbrug, saasom at nogen vilde benytte Vejen gennem et Missionselskab eller de danske Menigheder i Amerika til ad en Omvej at skaffe sig Adgang til Folkekirkens Embeder, eller at nogen for at befri paagældende Missionselskab eller Kirkesamfund for en Pensionsbyrde søgte Præstekald.